

”השחף” מאת אנטון צ’כוב

דמות: טריפלייב (קוסטיה)

היא כבר נגדי.
וגם נגד המחזה שלי, מפני שלא היא המשחקת, אלא נינה. אין היא מכירה את המחזה שלי, וכבר שונאת אותו. כבר צר לה שהנה כאן, על הבמה הקטנה הזאת, תזכה להצלחה נינה ולא היא.
קוריוז פסיכולוגי היא אימי. בלי ספק מוכשרת, חכמה, מסוגלת להתייפח מן הכתוב בספר, להרביץ לך את כל נקרסוב בעל פה, מטפלת בחולים כמו מלאך אלוהים. אך נסה לשבח בפניה מישהו אחר. אוהו-הו!
יש לשבח רק אותה בלבד, יש לכתוב עליה, להריע, להתלהב ממשחקה הנפלא ב”גברת עם הקמליות” או ב”שכרון החיים”, אך כיוון שכאן, בכפר, אין שכרון כזה, הרי היא משתעממת וכועסת, וכולנו אויביה, כולנו אשמים.
לבד מזאת היא בעלת אמונות טפלות, מפחדת מפני שלושה נרות, מפני המספר שלושה עשר.
היא קמצנית. יש לה בבנק באודסה שבעים אלף- דבר זה יודע אני בוודאות. אך צא ובקש ממנה הלוואה- מיד תמרר בבכי.
אוהבת לא אוהבת, אוהבת לא אוהבת, אוהבת לא אוהבת.
רואה אתה, אימי אינה אוהבת אותי.
ומה הפלא! היא רוצה לחיות, לאהוב, ללבוש חולצות בהירות, ואני כבר בן 25, ותמיד מזכיר לה, כי שוב איננה צעירה. בהיעדרי הרי היא רק בת שלושים ושתיים, ואילו במעמדי- ארבעים ושלוש, ועל כך היא שונאת אותי. וכן יודעת היא, שאני שולל את התאטרון.
היא אוהבת תאטרון.
נדמה לה, כי היא משמשת את המין האנושי, את האומנות הקדושה, ולדעתי, התאטרון של ימינו הוא שיגרה, דעה קדומה.
כשעולה המסך ולאור של ערבית בחדר בין שלושה כתלים מתארים כישרונות כבירים אלה, כהני האומנות הקדושה, איך בני אדם אוכלים, שותים, אוהבים, מהלכים, לובשים את מקטורניהם; כשמתמונות ומליצות תפלות משתדלים להפיק מוסר השכל, מוסר השכל קטן, שווה לכל נפש, המועיל בשימוש הביתי; ובאלפי וריאציות מגישים לי תמיד אותו דבר עצמו, אותו דבר עצמו, אותו דבר עצמו- הריני בורח ובורח, כמי שמוחו דוכדך בידי התפלות.